

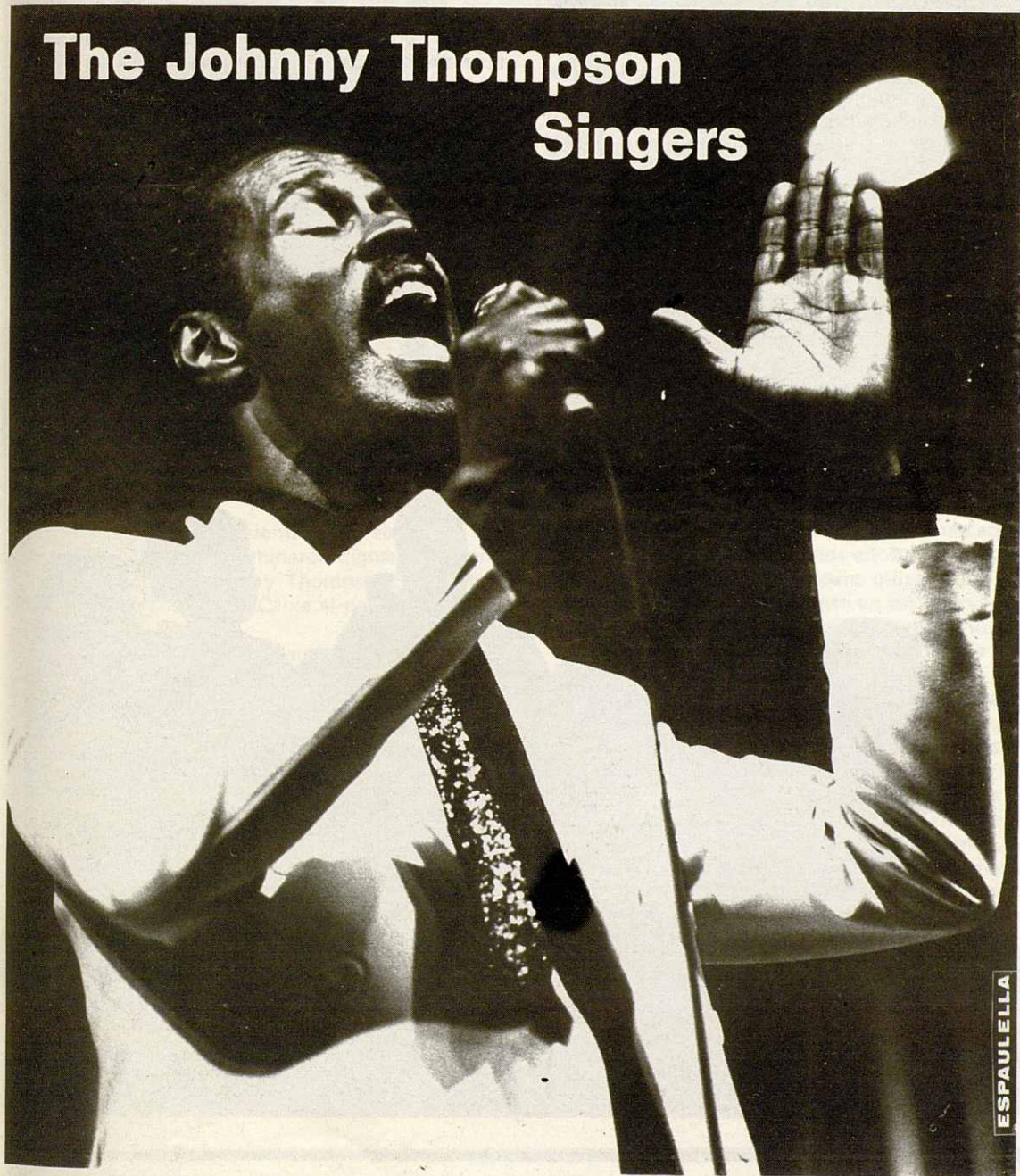
Núm. 20

Gener 1986

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

The Johnny Thompson Singers

ESPAULELLA

The Stars of Faith

Desde su primera aparición en Barcelona en el Liceo con el espectáculo "Black Nativity" en Junio de 1963 si no me equivoco es la octava vez que vemos a las "Stars of Faith" en Barcelona.

Siempre capitaneado por Frances Steadman, el grupo se compone además de Roslyn Johnson, Loretta Jackson, Sadie Keys y Louvenia Carrol del pianista y a veces también cantante Nelson Fortune.

Puedo decir que las "Stars of Faith" es de los pocos grupos musicales cuya calidad ha ido continuamente en aumento a través de los años. Tanto en sus interpretaciones de clásicos "negro spirituals a capella" como de los más modernos "gospel songs", su maestría se ha vuelto incomparable. No creo que haya muchos conjuntos vocales que lleguen a su perfección.

Tanto en las interpretaciones de conjunto como en las intervenciones solistas, las "Stars" nos han hecho pasar momentos inolvidables en su recién-

te concierto del Palau el pasado día 5 de Diciembre, organizado gracias a los desvelos de la "Fundació Caixa de Pensions".

A través de los años, Frances Steadman ha ido dando más protagonismo a sus compañeras y cada una de ellas desarrolla un trabajo solista de gran altura. Además, las interpretaciones de conjunto se vuelven cada vez más intrincadas y más sutiles. Mencionemos también que la "sección rítmica" compuesta por el pianista y las pandeetas manejadas por las cantantes produce un swing que podría ser envidiado por las mejores orquestras de jazz.

En fin, después de este concierto nos queda únicamente desear que "Uncle Willy" —o sea Willy Leiser—, es decir el incansable manager de las "Stars" nos las mande a Barcelona tantas veces como sea posible.

Alfredo Papo

The Johnny Thompson Singers

Foto: ESPAULELLA

Los festejos del cincuenta aniversario del Jazz Club de Granollers culminaron dignamente con la actuación de los Johnny Thompson Singers en el Centro Cultural de la Caixa el pasado día 20 de Diciembre.

Fué una lástima que solamente unas cincuenta personas se personasen en el coqueto Auditorio de la Caixa para oír a este grupo vocal, uno de los mejores conjuntos de gospel que existen hoy día en Estados Unidos. No sé si esta poca asistencia fué debida a la falta de publicidad o cualquier otro motivo pero los que perdieron fueron los no-asistentes ya que este concierto es seguramente uno de los mejores que he oído en el campo de la música religiosa negro-americana.

Johnny Thompson antiguo pianista de las Stars of Faith dirige desde el teclado a un grupo formado por George Edmonds, Leona Douglas, Thomasina Johnson-James y Dorothy Grant. Thompson además de dirigir el conjunto y de tocar el piano, también canta como sus compañeros.

El grupo de Thompson es bastante diferente de

las Stars. No tiene la sofisticación que han adquirido las Stars en sus últimos años y su canto es más directo y menos sutil pero quizás tenga más fuerza. De todas formas tanto en sus intervenciones solistas como en el canto conjuntado nos dan una música de una gran belleza que refleja la honda religiosidad del pueblo negro americano.

Es curioso ver como el jazz cuya continuidad ofrece dudas a bastante gente ha evolucionado con tremenda rapidez en casi su cien años de existencia mientras que la música religiosa y el blues que deben tener cincuenta o setenta años de más antigüedad han seguido una línea mucho más rectilínea y no dan ninguna señal de agotamiento. Según se puede ver, las raíces más profundas tienen más resistencia y no se dejan arrastar como el jazz por las modas o por las influencias de otras músicas. Al margen del magnífico concierto de los Johnny Thompson, estas reflexiones pueden servir de meditación sobre el futuro de la música negro-americana.

Alfredo Papo

Les Orquestres de Ball

Apèndix localista (i II)

Seguint el fil de la història de les Orquestres de Ball, ara, en la seva vessant localista, acabem amb aquest article que tanca definitivament la sèrie iniciada en el nostre Butlletí per a parlar exclusivament d'una altra orquestra granollerina: la **Selecció**.

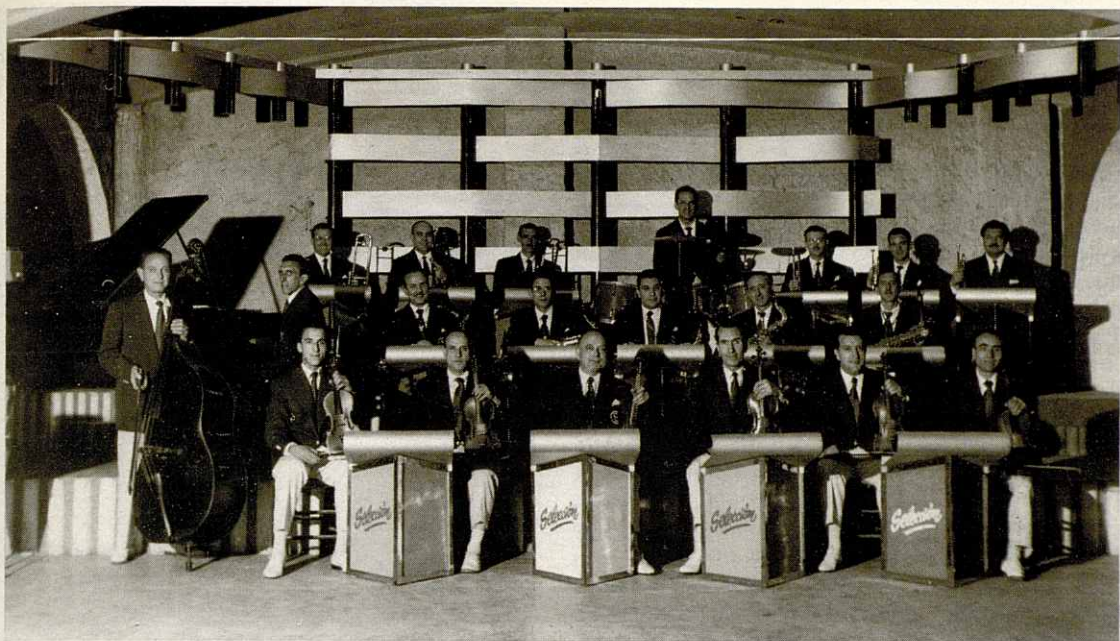
En efecte, aquesta orquestra clou el llarg període de les formacions musicals a la nostra ciutat, tan pròdiga en agrupacions dedicades a la música popular i d'entreteniment d'ençà del segle passat, com ja hem glossat en anteriors articles i que l'**Orquestra Selecció** n'és l'últim exemple a tenir en compte. D'ençà de la seva desaparició cap als anys seixanta, Granollers ja no tindria cap més orquestra d'aquestes característiques. És així, doncs, que a nivell local també s'hi manifestà el fenomen de la posta de les grans orquestres de ball, coincidint amb la resta del món. És el que succeeix arreu, inexorablement. No obstant, a Catalunya, segueixen encara algunes formacions d'aquest tipus (de 14 professors) radicades principalment a les comarques gironines, que aconsegueixen mantenir-se gràcies a la peculiaritat d'ésser formacions que tradicionalment basen llur prestigi més aviat com a cobles sardanístiques. A Granollers, però, no es així i amb la desaparició de l'**Orquestra Selecció** s'acaba el llarg període de les orquestres de ball de l'època swing (1940-1960).

La **Selecció** és fundada l'any 1944 degut a l'agru-

*El Mestre Josep M.ª Ruera
"band leader" de l'Orquestra Selecció*

pament d'uns bons professionals que resten dispersats en petits conjunts locals en aquests anys immediats a la post-guerra. Es tracta d'una autèntica selecció dels millors professors existents llavors. D'ací el seu nom. A tot el llarg d'aquesta vintena d'anys, la **Selecció** reformava periòdicament la seva estructura. Dels nou components de la primera formació arriba, a les seves acaballes, a tenir-ne vint-i-un. A la clàssica formació de "big-band" americana de catorze músics s'hi afegeix una secció de corda (violins). Naturalment, des del punt de vista de l'economia, això resulta excessiu per a les empreses que han de contractar-la oimés quan, en la davallada, comencen a sorgir les petites agrupacions, els **combos** de la nova moda, amplificats pels aparells electrònics i la microfonia imperant. D'aquesta manera s'acaba l'època daurada de les grans orquestres que desapareixen del panorama, per a sempre més, ací i a tot arreu. Més endavant es tanquen les tradicionals sales de ball que són substituïdes per la nova moda de les espaioses "discoteques", rutil·lants d'efectes lluminosos i psicodèlics que arraconen **ipso-facto** la música en viu. Ja no cal contractar músics: la música **enllaunada** prèn el relleu i, per tant, les formacions orquestrals desapareixen i comencen a ésser un record. I, així, fins avui. Estem convençuts i no hi cap dubte, que l'**Orquestra Selecció** ha estat la millor de tots els temps a la nostra ciutat. Anecdòticament, hem

L'Orquestra Selecció en la seva formació de vint professors

fet el següent càlcul: per tornar a tenir una altra orquestra d'aquelles característiques avui, fóra necessari esmerçar-hi **una vintena d'anys (!)** començant des d'ara mateix per a fer-la possible, comptant que els nous possibles professors haurien d'iniciar-se en els estudis d'instruments de clarinet, flauta, trompeta, trombó, saxofon, piano i violí, contrabaix i percussió. Això, que significaria un esforç gegantí, al Granollers d'ara és gairebé impossible per la raó de que s'ha trencat la tradició de la professió musical llavors tan arrelada.

L'Orquestra Selecció arribà a ésser modèlica tècnicament i tothora és preocupada per assolir el so característic del jazz dels millors models nord-americans que ja era possible d'assimilar. En el seu repertori hi trobem els millors títols, els "hits" d'aquesta època que interpreten amb gran eficàcia i justesa.

Tot aquest esforç i entusiasme dels músics de la Selecció, des del seu començament, fou presidit per la figura d'un gran músic: el Mestre Josep M.ª Ruera. Aquesta fou la millor troballa i la que marcà el segell prestigiós de la inoblidable orquestra. Gràcies al seu "bandleader" l'Orquestra Selecció fou el que fou. Tot un encert, irrepetible. Després de tants anys, els granollerins i molta altra gent de Catalunya encara recorden amb simpatia i fins veneració el pas d'aquella famosa or-

questra, orgull de la nostra ciutat.

Degut al poc espai de que disposem, se'ns fa impossible de citar els noms de tots els seus components —que van ésser molts— a tot el llarg de la seva trajectòria, però no voldriem acabar aquest article en elogi de tots ells, sense esmentar-ne alguns que, fora de l'orquestra, ajudaren molt al seu prestigi, tals com l'Antoni Ros-Marbà, en Joan Antoni Bou, l'Adolf Ventas i en Josep Valero que hi col·laboraren com a arranjadors especials. I també del trompetista granollerí Antoni Busquets que féu, molt, en els assaigs, per a estructurar les seccions i ajudar a aconseguir el secret de la sonoritat que feia que la Selecció sonés com una autèntica **big-band** innovadora al nostre país.

Amador Garrell i Soto

Heus ací alguns dels temes més jazzístics, entre d'altres, que interpretava l'Orquestra Selecció i que avui encara recordem:

Cherokee, Skyliner, One o'clock jump, Basie Boogie, Short shorter, Jimmy's Dilema, Woods choper's Ball, Hey-ba-ba-rebop!, Honeysukle Rose, Artistry in Rhythm, Artistry Jump, Eager Beaver, My Blue Heaven, The Shaik of Araby, Temptation Rag, etc. etc... i, naturalment molts números del llavors omnipresent Glenn Miller.

La guitarra en el jazz (II)

Com ja hem dit, la guitarra amb tot i essent l'element bàsic de tot intèrpret autòcton, com els cantants de blues i que tant tenien d'influenciar en la posterior música de jazz, paradoxalment aquest instrument no apareix com element component de cap grup fins molt entrat el Segle XX. Possiblement les orquestres (bandes militars) integrades exclusivament per negres que desfilla-ven pels carrers de Nova Orleans, tocant marxes fúnebres o bé marxes de carrer pel carnaval, no adoptaren mai la guitarra, ni tant sols el banjo per molts historiadors d'origen francès o irlandès que s'incorpora als petits grups de mal viure en el Basin Street, o en el Canal Street, de l'esmentada ciutat d'origen francès.

Podria ésser una tesi el que el banjo en una època en que no existia l'amplificació sonora, al ser més brillant i més agut que la guitarra, i per tant donant un so més fort, fos adaptat pels grups que improvisaven blues i les cançons de moda dins els Barrel-House o les bodegues de prostitució, per animar la concurrència.

Més tard, quan comencen aparèixer les primeres plaques de pissarra com a sèrie negra, gravades exclusivament per ser comprades pels negres, i que havien de donar la sorpresa que les compraven més els blancs que ells mateixos; no hi trobem cap enregistrament en el qual apareixi la guitarra, a excepció, com ja hem dit dels cantants individuals, majoritàriament cantants de blues. En aquestes gravacions apareix el banjo, ja com element rítmic juntament amb la bateria i el contrabaix. Fins vint anys més tard no es comencen de fer enregistraments amb la guitarra, que no farà res més que imitar el banjo, és a dir limitar-se exclusivament a fer ritme, o en algunes molt comptades ocasions atacant un "Chorus" solista, però sense plosejar, sinó estructurant una mena de melodia a base de rascar els acords, brodant-los de forma que donava un regust molt personal i ple de swing.

Tant en els enregistraments de King Oliver, Jelly Roll Morton i d'altres com Tiny Pharam i més

tard amb els petits grups de Louis Armstrong, Jimmy Noone, etc. és el banjo el que impera, i el que en casos excepcionals interpreta una part solista a base d'acords succesius, sense plosejar una sola nota.

La majoria dels grups, avui base de tota la música de jazz que havia d'arribar més tard, no arribaren mai a enregistrar a Nova Orleans, havien emigrat a Xicago, ciutat a la que continuaren interpretant dins el mateix estil, i a la que començaren les gravacions que acabem d'esmentar.

Podem trobar un exemple important escoltant el Weary Blues gravat per Louis Armstrong Hot Seven el 1927, en que el banjo interpreta durant tot un "chorus" a moda de solista amb acords únicament. Però, també en el mateix grup altres temes com el My Heart o Georgina Grind, on el banjo dóna suport a la part vocal cantada pel propi Armstrong, alternant la melodia pulsada amb els acords rítmic.

Encara havien de passar alguns anys, fins al final dels anys trenta, quan el jazz domina la ciutat de Nova York, perquè la guitarra seguís divorciada amb el jazz, pràcticament, mentre els cantants de blues l'utilitzaven cada dia amb més possibilitats i descobriments tècnics.

A Nova York, el jazz es divideix amb dos grans nuclis, les grans orquestres que penetren com un vendaval dins les sales de ball, i els petits grups aïllats a les petites sales de vici, d'esbarjo. I, és aquí on la guitarra amb tot i començant com un substitut del banjo, s'incorpora ja com un instrument primordial dins la música de jazz.

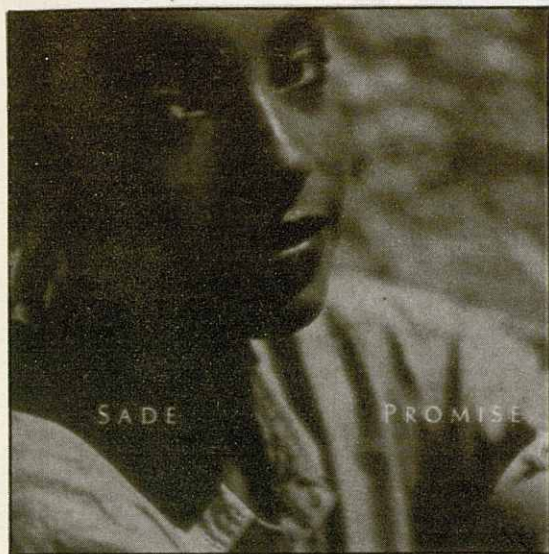
Podem trobar exemples interessants com a solista amb el sistema d'acords musicals plens de ritme, com en el grup que dirigia Fats Waller, on la guitarra treballa de manera primordial: GOT A BRAN NEW SUIT "Fats Waller and his Rhythm" pel guitarrista James Smith.

I, seguirà a partir d'aquest moment una carrera sense atur que en parlarem en el proper capítol.

Jordi Vall Escriu

Discografia

SADE "Promise"

Fa pocs dies que ha sortit al mercat nacional, el segon llarga durada de SADE ADU, filla nigeriana i anglesa, que als voltants de l'estiu passat va irrompre amb molta força amb el seu primer àlbum "DIAMOND LIFE". Segurament us recordareu del tema bandera de aquest L.P. 'SMOOTH OPERATOR' que fou autèntic "number one" en totes les llistes del país. Aquest primer àlbum, fou un excel·lent targeta de visita de SADE, com un nou valor musical. Doncs bé, "PROMISE" confirma amb tota satisfacció el presentiment que s'en tenia de aquesta exòtica dona, que té totes les qualitats per a convertir-se en autèntica "DAMA" del pop.

Juntament amb Stuartt Matthewman, saxo, guitarrista i autèntic cervell, juntament amb SADE, fan un desenvolupament net i amb intel·ligència, combinen ritmes relaxats amb lletres calentes.

Alguns crítics anglesos, s'han atrevit a comparar a SADE i Stuart, com a Billie Holliday i Lester Young, o com a Astrud Gilberto i Santd Getz. Com a parelles de veu i saxo, concebudes per acariciar-se i crear atmosferes de desesperat i armònic romanticisme.

Disc d'indiscutible recomanació, igualment que el seu primer treball "Diamond Life" encara que l'aficionat al jazz de sempre pot trobar-se decebut.

LL.S.P.

MERCER ELLINGTON

Trompeta, arranjador, compositor, director i fill d'en Duke.

Quan Duke Ellington va morir l'any 1974, a l'edat de 75 anys, també va deixar un fill, Mercer. Un altre llegat important, són les 700 cintes enregistrades amb totes les preses de so en el seu estudi, de 1957 a 1973.

Mercer Ellington que viu a Copenhague, està casat amb una danesa, té fills, està bé i és feliç. També estan feliços els components de Ràdio Dinamarca per haver rebut de mans del fill de Duke Ellington la donació de les cintes esmentades.

La col·lecció compren molts enregistraments d'estudi desconeguts, això costarà un any de treball a l'emissora de ràdio per enregistrar i presentar aquest tresor de 350 números musicals reparats en 40 emissions radiofòniques.

Naturalment, tots els oïdors escandinaus aficionats al jazz estan molt contents de poder escoltar la veu de Duke adreçant-se als seus músics i també de poder escoltar aquesta meravellosa música que tant ha influït el nostre temps.

Tot el que podem dir es: "Play it again Sam!"

Bob Andersen
corresponsal de JAZZ CLUB
Copenhague

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas, Jaume Segarra i Farres

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

Sitjes

la

PUBLICITAT

ben entesa...

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B

T. 870 65 33

GRANOLLERS
